

Čís. 4651.

Zda jest povoliti odklad exekuce, dlužno posuzovati dle stavu v době návrhu na odklad. Lhostejno, že o návrhu bylo prvním soudem rozhodnuto až po té, kdy uplynula lhůta, na niž bylo žádáno o odklad, s nímž vymáhající věřitel projevil souhlas.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 94/25.)

Podáním ze dne 16. září 1924 domáhal se povinný odkladu exekuce vyklizením z bytu až do 1. listopadu 1924. Vymáhající věřitel projevil podáním ze dne 15. října 1924 souhlas s odkladem exekuce až do 1. listopadu 1924. Soud první stolice usnesením ze dne 10. listopadu 1924 odkladu exekuce nepovolil. Rekursní soud odklad exekuce povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ze spisů jest patrné, že povinný podal k soudu návrh na odložení exekuce nuceným vyklizením najatých místností již dne 16. září 1924 a bylo tedy zkoumati, zda v této době byly splněny předpoklady pro odklad exekuce, v návrhu tvrzené, zejména souhlas odpůrkyně s odkladem exekuce až do 1. listopadu 1924. Když pak pronajímatelka bytu ve svém vyjádření ze dne 15. října 1924 projevila souhlas s odkladem exekuce, bylo o návrhu rozhodnuto. Okolnost, že první soud vyřídil návrh opožděně, totiž až po uplynutí odkládací lhůty, nemůže býti na úkor povinnému při posuzování důvodnosti jeho návrhu, ježto nejen v době, kdy návrh byl podán, nýbrž ještě i v době, kdy odpůrkyně souhlasně se o něm vyjádřila, běžela smluvená lhůta, po kterou měl býti exekuční výkon odložen. Vyhověl-li tedy rekursní soud rekursu povinného, uznáv jeho návrh důvodným, není tu vytýkané nezákonnosti, byť již mezi tím stal se návrh uplynutím doby bezcenným.

Čís. 4652.

K zápisu odštěpného závodu, opovídaného veřejnou společností, jejímž společníkem jest akciová společnost na Slovensku, majitel to hlavního závodu, vyžaduje se státního schválení, pakli má akciové společnosti příslušet výhradný vliv na směr a rozsah odštěpného závodu.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 98/25.)

Rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) vrátil opovídací veřejné společnosti v Trenčíně opověď pobočního závodu v Praze k doplnění mimo jiné v tomto směru: Buď předloženo povolení ministerstva vnitra v dohodě s ministerstvy financí a obchodu ku zřízení této filiálky, neboť dle §u 3 d) nař. ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. jest třeba zvláštního státního povolení ke zřizování pobočných

ústavů akciových společností v místech (Praha), na která se nevztahuje působnost zákonných předpisů, platných v sídle společnosti (Trenčín). Zde opovídá odštěpný závod ovšem veřejná společnost, avšak společníkem jejím jest akciová společnost v Trenčíně, která pod firmou veřejné společnosti v Praze odštěpný závod provozovati chce. Nutno tedy i v tomto případě žádati státní povolení, poněvadž by jinak bylo možno uvedený předpis nařízení číslo 465/20 vůbec obcházeť. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Soud první stolice ze správných důvodů vyžaduje výkaz tam uvedeného povolení podle §u 3 lit. d) správně lit. c) vládn. nař. čís. 465/1920. Dle opovědi a příloh akciová společnost se sídlem v Trenčíně má za předmět provozování zřízení továrny na výrobu borovičky, slivovice, koňaku, likéru, rumu, octa a jiných předmětů, do tohoto oboru spadajících, a též prodej lihovin ve velkém i malém a provozování obchodů do tohoto oboru spadajícími jinými předměty. Když tedy v Pražské odbočce veřejné obchodní společnosti firmy »Bratia H. a spol.« dle opovědi živnostenské má se provozovati velkoobchod lihovinami a likéry a veřejnými společníky jsou zejména tato akciová společnost a dále hlavní k samostatnému značení firmy Bratia H. a spol. oprávněný společník Karel A., ředitel této akciové společnosti, jest patrné, že jest v podstatě týž obchod jak u odštěpného pražského závodu, tak i u veřejné společnosti, totiž akciové společnosti, takže žádaný zápis odštěpného pražského závodu bez státního povolení, dle §u 3 písm. c) vládn. nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. byl by v podstatě obcházením tohoto vládn. nařízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V nesporném řízení jest dle §u 16 cis. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, přípustný jen tehdy, je-li napadené usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem neb se spisy, nebo je-li zmatečným. V tomto případě není žádné z těchto podmínek, dovolací rekurs není odůvodněn a stačí poukázati ku správným důvodům usnesení rekursního soudu, k nimž se vzhledem k vývodům dovolacího rekursu dodává ještě toto: Oba soudy nižších stolic správně poukazují k tomu, že jde v podstatě jen o umožnění provozu odštěpného závodu akciové společnosti se sídlem v Trenčíně — pod rouškou veřejné společnosti a s obejitím předpisu §u 3 c) nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. To plyne již z totožnosti předmětu obchodování u obou společností a z okolnosti, že člen správní rady (správy) akciové společnosti, současně veřejný společník firmy Bratia H. a spol. Karel A. sám jediný má býti oprávněn samostatně firmu posléz uvedenou znamenati, kteréžto právo ostatním společníkům příslušetí má jen kolektivně a to opět vždy jen s Karlem A-em. Tím však má býti právě zabezpečen výhradný vliv akciové společnosti, jež mimo to sama jest veřejným společníkem, na směr a rozsah obchodování pobočného závodu veřejné společnosti, takže samostatnost této, jako právního podmětu, mizí na pou-

hou formu a provoz závodu ocitá se vlastně v rukou akciové společnosti. Takovémuto převodu působnosti akciové společnosti bez státního svolení v místo, na které se nevztahuje působnost zákonných předpisů platných v sídle společnosti, chce však právě čeliti nařízení vlády ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. a jest zcela nerozhodno, že jest nařízení toto obmezeno na dobu mimořádných poměrů; stačí, že toho času ještě platí. Nejde tudíž o znemožnění zřízení pobočného závodu veřejné společnosti pod firmou Bratia H. a spol., nýbrž o to, aby bylo vyhověno předpisům, jichž nutno dbáti vzhledem ku zvláštní struktuře a skutečné podstatě této veřejné společnosti.

Čís. 4653.

Prokuristy banky lze se sice dotazovati, zda má určitá osoba u banky účet, nikoliv však, zda byl účet v určité době aktivním.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 99/25.)

Svědék Josef B., prokurista banky, odmítl za ústního jednání v první stolici svědectví o tom, zda má žalovaná strana u banky jmění, odvolává se na dobrodiní Šu 321 čís. 5 c. ř. s. Soud první stolice uznal zdráhání jeho za ospravedlněné, maje za to, že by výpovědi svědkovou bylo porušeno obchodní tajemství. Rekursní soud neuznal zdráhání svědkovo za ospravedlněné. Důvody: Šlo o výslech svědka, prokuristy banky, o tom, zdali žalovaný měl v čas podání žaloby pohledávku nebo vklad u banky, za účelem průkazu místa jmění dle Šu 99 j. n. Když se uváží, že žalovaný sám takto označuje své spojení s ž. bankou a také platy pomocí její konal, a že výslech týká se jediné povšechné otázky, zda žalovaný v dotčenou dobu měl vůbec nějaké jmění po rozumu Šu 99 j. n., nelze v zodpovídání této otázky spatřovati nějaké porušení obchodního tajemství dle Šu 321 čís. 5 c. ř. s., když žalovaný sám spojení s bankou svými obchodními papíry rozhlašuje.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S právním názorem rekursního soudu nelze v jeho všeobecnosti souhlasiti. Třeba že by skutečnost sama, zda má obchodník u některé banky účet, nemusila býti za všech okolností obchodním tajemstvím a byť i jím nebyla ani v tomto případě, poněvadž žalovaný své spojení s bankou ve svých obchodních tiskopisech přímo vyznačuje, přece jen další okolnost, zda byl v určité době účet ten aktivním či pasivním, nutno pokládati za záležitost čistě soukromou, týkající se nejužšího vnitřního obchodního poměru mezi komitentem a bankou, při čemž komitent může míti značný zájem právě na tom, by stav jeho účtu v určité době zůstal veřejnosti utajen. A tento zájem musí banka s hlediska obchodního tajemství chrániti. Poněvadž tedy nešlo o prosté sdělení, ostatně ani nepopřené okolnosti, zda měla žalovaná strana u banky v době podání ža-